

F.L.

Al mijn bronnen zijn in U

Psalm 87:7

Ver van God is er geen waar geluk. De mens was het laatste en grootste meesterwerk van de schepping en hij kreeg het leven na een speciaal raadsbesluit van de Godheid (Gen. 1:26). Hij bezit een geestelijke natuur die in staat is God te kennen en van Hem te genieten, omdat hij begiftigd is met een onsterfelijke ziel door de adem van de Heere God (Gen. 2:7). Dit genot is verloren gegaan door de zondeval, hoewel de God van liefde tot de mens als tevoren kwam om met hem te spreken. God liet hem niet op de eerste plaats de verandering voelen, die hem was overkomen als gevolg van zijn ongehoorzaamheid. Adam had door de val een beschuldigend geweten gekregen en werd bang bij het horen van Zijn stem. Nadat de gemeenschap met God voor hem was verbroken door zijn zonde, werd het oordeel aan Adam voltrokken en werd hij met Eva verbannen uit de hof van Eden. Daarna bewaakten de cherubs met een vlammend zwaard de weg naar de boom van het leven, om de mens te verhinderen die te naderen en hiervan te eten (Gen. 3).

In die omstandigheden begon de menselijke familie zich te vermenigvuldigen op aarde. De kinderen werden buiten de hof van Eden geboren, onder het gewicht van de vloek die was uitgesproken was over de aardbodem vanwege de zonde. Ze werden geboren met een gevallen natuur, die was overgedragen door hun ouders (Gen. 5:3). In die toestand kon de heilige God de mens niet toestaan tot Hem te naderen, dan alleen op grond van een offer dat getuigde dat hij zijn leven verloren had. Dat begreep Abel en hij bracht het in praktijk, terwijl Kaïn de goddelijke openbaring weigerde en werd afgewezen, omdat hij moedwillig God de rug

toekeerde nadat Hij Zich had geopenbaard in genade (Gen. 4:16). Net zoals Adam het genot van de gemeenschap verloor toen hij zondigde.

Maar moest het raadsbesluit van God bij het scheppen van de mens dan nietig verklaard worden, en zou de overwinning van de satan definitief en niet tijdelijk zijn? Zouden de schepping en de mens altijd onder de macht van de vijand blijven verkeren en zou het kwaad eeuwig de overhand hebben? Als we kijken naar de verootmoedigende geschiedenis van de mens, dan zouden we dat haast geloven. Want de mens bederft de voorrechten die hij krijgt en hij verliest alle zegeningen die hem worden geschonken op basis van zijn gehoorzaamheid. In het verhaal van de wegen van God met de mens, dat het Woord ons geeft, zijn weliswaar enkele lichtpuntjes te zien te midden van het door ontrouw veroorzaakte falen. Wij zien ook dat de gedachten en intenties van God ten opzichte van de mens ondanks de zonde niet zijn veranderd. Henoach en Noach wandelden met God en vonden genade voor Zijn aangezicht. Abraham kreeg in de vertrouwelijke gemeenschap met Hem wonderlijke geheimen te horen; en voordat hij dit aardse toneel verliet kreeg hij het getuigenis dat hij een 'vriend van God' was (2 Kron. 20:7; Jes. 41:8; Jak. 2:23).

Met Mozes sprak de levende God 'van aangezicht tot aangezicht', zoals een man met zijn vriend spreekt (Ex. 33:9-11; Num. 12:8). Hij werd door God als eerste geëerd, want hij was het instrument dat de Heilige Geest gebruikte om ons de geschreven openbaring te geven van Gods gedachten over de schepping, over de generaties van gelovigen tot aan de verkiezing van Israël en de verlossing van het volk en hun reis tot aan de grens van Kanaän. De vertrouwelijke omgang met God werd daarna in handen van het priesterschap gegeven. Toen dat faalde, werden de profeten gezonden als de gezanten waaraan de Heere Zijn gedachten openbaarde. Ten slotte – hoewel in beperktere mate – sprak Hij ook tegen koningen, herders, priesters, priesters en strijdbare helden. Daarna, vanaf de boodschap aan Maleachi tot aan de zending van Johannes de Doper, hulde God Zich gedurende vier eeuwen in stilzwijgen.

Toen *'de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon'* (Gal. 4:3). En God *'heeft in het laatst van deze dagen tot ons gesproken in de Zoon'* (Hebr. 1:1). De lippen die Gods boodschap uitspraken waren die van een waarachtig Mens, evenals het hart van Hem Die de behoefte voelde Zijn gevallen schepselen op te zoeken, maar de woorden die Hij sprak waren de woorden van God. Toch weigerde de mens naar Zijn stem te luisteren, ze waren *'als een dove adder, die zijn oren dichtstopt, die niet wil luisteren naar de stem van de bezweerder'* (Ps. 58:5-6). Zij haatten Hem zonder oorzaak (Joh. 15:25). Zij verwierpen en kruisigden de Levensvorst. Maar hoewel zij in hun haat zich van Zijn heerlijke Persoon wilden ontdoen, had God

plannen van genade en die konden alleen maar gerealiseerd worden door Zijn dood. Dat wordt ons duidelijk verteld in Hebrëeën 9:11-14; 24-28. Door Zijn werk op het kruis heeft de Verlosser de gevolgen van de zondeval volledig tenietgedaan. De voorhang van de tempel verkondigde de ernstige les dat de mens niet kon naderen tot God en dat hij ongeschikt was voor Zijn heilige tegenwoordigheid. Welnu, die voorhang werd door de hand van God Zelf gescheurd van boven naar beneden.

Daarbij veroorlooft het kostbare bloed van Christus nu al degenen van wie het geweten is gereinigd door het geloof binnen te treden in het heiligdom om daar de levende God te aanbidden. We zijn er zeker van dat we daartoe volmaakt bevoegd zijn (Hebr. 9:6-14). Daarom wordt tot ons de vermaning gericht van Hebrëeën 10:19-22, waar wij lezen: *‘Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg die Hij ons heeft ingewijd door het voorhangsel heen, dat is Zijn vlees, en wij een grote Priester over het huis van God hebben, laten wij naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, de harten door besprenkeling gezuiverd van het kwaad geweten en het lichaam gewassen met rein water’.*

Het voorhangsel is nu gescheurd en sluit de weg naar het heiligdom niet meer af. Bovendien hebben wij een grote Priester, de opgestane en verheerlijkte Jezus. Hij behartigt onze zaken en ondersteunt ons in onze zwakheid, opdat we onze dienst in het heiligdom kunnen volbrengen. Wij treden er binnen in de zekerheid dat we bekwaam zijn gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht en dat God ons de misdaden heeft vergeven (Kol. 1:12; 2:13). Maar om Hem de lof en eer te kunnen brengen die Hem verschuldigd is en die Hij kan aannemen, moeten wij tot Hem naderen door Jezus Christus, het heilige slachtoffer, die nu onze Hogepriester geworden is. Als onze gemeenschap met God is onderbroken door iets wat niet overeenkomt met onze heilige roeping en wij in de zonde gevallen zijn, dan hebben we behoefte aan de dienst van onze Voorspraak. Dat werk wordt uitgeoefend door Jezus Christus, de Rechtvaardige, die onze zaak op Zich neemt. Zijn volbrachte werk voldoet aan alle eisen van de goddelijke gerechtigheid (1 Joh. 2:1-2). Hij houdt Zich met ons bezig, niet om lichtzinnig over het kwaad heen te stappen, maar omdat God Hem kan verhoren als Hij voor ons pleit, op grond van de voldoening die Zijn werk Hem heeft gegeven. Zo wordt de gelovige ertoe gebracht zijn zonde te belijden en wordt hij hersteld (1 Joh. 1:9).

Dat is de moeite die God doet, opdat wij onbevreesd zouden genieten van het gezegende werk van Christus, dat volbracht is tot ons heil. De wens van Zijn liefdevolle hart is dat wij als Zijn verlorene schepselen zonder onderbreking genieten van de vertrouwelijke gemeenschap met Hem. Die gemeenschap was het grote

doel, dat Hij op het oog had door ons bij Zich te roepen. Wij mogen van nu af werkelijke gemeenschap met Hem genieten, omdat de Zoon van God alle zegeningen aan ons heeft geschonken, die Hij van de Vader heeft gehoord (Joh. 15:15). Pas in de eeuwigheid zullen wij ze ten volle begrijpen. Voor de vervulling van die wonderlijke raadsbesluiten en de verwerkelijking van het oneindige geluk dat God heeft bereid voor Zijn verlost en waarin Hijzelf volkomen voldoening zal vinden, moeten wij wachten op de eeuwige toestand. *'Wij echter verwachten naar Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waar gerechtigheid woont'* (2 Petr. 3:13). Dat zal een volmaakte eeuwigheid zijn. Elk spoor van zonde zal zijn weggenomen en alle dingen zullen er nieuw gemaakt zijn (Joh. 1:29; Openb. 21:5).

Het is voor ons onmogelijk een voorstelling te vormen van het onuitsprekelijke geluk dat God zal vinden in dit toneel van heerlijkheid. Zijn hoogste vreugde zal zijn de vrucht te zien van de arbeid van Zijn geliefde Zoon. Met hoeveel rijkdom en overvloed zal onze God *'de bron van het water van het leven'* laten stromen (Openb. 21:6). Dat is de bron van ons eeuwig geluk. In die toestand zal God rusten; dat zal de vreugde van de volle zegen zijn, die door niets verstoord kan worden in de eeuwigheid. Bij de voorsmaak van die heerlijke toekomst kunnen we nu al uitroepen met harten vol aanbidding: *'Al mijn bronnen zijn in U'*. Deze tekst toont ons dus dat het geloof zich verblijdt in de tijd waarop God Zijn beloften zal vervullen.

In het duizendjarig rijk, dat nog niet het stempel draagt van de volmaaktheid die de eeuwige toestand kenmerkt, zullen allen die door de HEERE zijn vrijgekocht terugkeren en met gejubel in Sion komen. Eeuwige vreugde zal op hun hoofd zijn, blijdschap en vreugde zullen zij verkrijgen (Jes. 35:10). De heilige stad zal de vreugde van de hele aarde zijn (Ps. 48:3), en de Allerhoogste zal haar bevestigen (Ps. 87:5). In Psalm 87 genieten de gelovigen van tevoren van deze dag van eer. Door de profetische Geest zingen de kinderen van Korach een lied over de hemel, die boven de aarde staat (Deut. 11:21). Wat een genade die zo'n vreugdezang in de mond kan leggen van de kinderen van een opstandeling, die stierf onder het oordeel van God (Num. 16).

De schoonheid en harmonie van de stad die God heeft verkoren, worden krachtig voor de ogen van de getrouwen geschilderd. Zij beschouwen met blijdschap de stad van God, evenals de heerlijke dingen die van Sion worden gezegd. Egypte en Babel, die het volk van God hadden verdrukt, worden uitgenodigd dit toneel te bezien. De Filistijn, de Syriër en de Ethiopiër moeten leren dat een hemelse Mens daar geboren is. Wat Sion zelf betreft, niemand van hen die in haar geboren is, kan worden vergeleken met wie God zal rekenen onder Zijn kinderen, als Hij de volken zal opschrijven (Ps. 87:6).

De psalmdichter had de stad bezichtigd en beschrijft haar vreugde. Hij was gekomen bij de bron van al hun zegen en heerlijkheid, namelijk de gezegende Mens Die in haar geboren is. *'Laat alles wat adem heeft de HEERE loven. Halleluja'* (Ps. 150:6). Zij zullen in reien dansen en zingen: *'Al mijn bronnen zijn in U'*. Laten wij nu al genieten van de dag van heerlijkheid die voor ons ligt en wandelen in de kracht van onze hemelse roeping. Wij hebben een nog verhevener deel dan het aardse volk van God.

Bron: Le Messenger Evangélique 1921-282; Titel: Toutes mes sources sont en toi

